Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Ef. 40, 8.)

Det syvende Bud.

Du maa ikke stjæle.
2 Mos. 20, 15.

Vi Mennesker er skabt med timelige Behov. Saaledes har Gud villet det. Og Jesus lærer sine Disciple — ved Siden af at bede om Guds Navns Helligelse, Guds Riges Komme og hans Villies Gennemførelse — ogsaa at bede om dagligt Brød.

Dette Menneskets timelige Behov gaar vi ud fra i vor Betragtning af det syvende Bud. Og dette Behov eller dagligt Brød omfatter baade Føde og Klæder, Hus og Hjem og mange Slags baade fast og løs Ejendom.

Og fordi vi er Personer, hver for sig et selvstændigt Væsen, trænger vi til at have disse Ting ikke alene at nyde i Fællesskab; vi maa have hver sit, vi trænger til Ejendomsret, og det er om denne, det syvende Bud vil værne.

Tænk dig det nu som sagt til mig: Du maa ikke stjæle! saa ser du straks, at der i dette Ord fra Gud til mig er værnet om din Ejendomsret. Og naar jeg saa tænker mig Ordet sagt til dig, saa ser jeg, at det værner om min Ejendomsret. Du skal have Lov til at besidde, hvad der er dit, i Fred og Ro; jeg ligesaa til at besidde mit.

Og prøv saa at forestille dig, om du kan, et Menneskesamfund, en Stat, hvor der ingen Ejendomsret er, men hvor Magt gælder for Ret, og enhver river til sig, som han evner! Da vil du skønne, at Ejendomsretten hører til de mest primitive Goder, et civiliseret Samfund ejer; ja der kan slet ikke leves et civiliseret og hyggeligt Liv uden Ejendomsret. Saa dette Bud: Du maa ikke stjæle, viser sig at være en af Grundpillerne i det borgerlige Samfund, rigtig en Grundlovs-Bestemmelse.

Lad os tage det med i Betragtning med det samme: Efter at Herren har meldt sig som den absolute Autoritet, hævdet sit Navn, en Dag til hans Dyrkelse, den menneskelige Autoritet, og gaar over til Ligestillethedsforholdet, Næsteforholdet, saa bygger han Værn — først om selve Menneskets Liv (5. Bud), dernæst om den første Indstiftelse, Familien (6. Bud) og her i det 7. Bud bygger han Værn om det Hjem, hvori Familien lever, om Retten til at eje dette Hjem i Fred og Ro.

Men netop Budets Form: Du maa ikke stjæle, viser, at Tilbøjeligheden til at overtræde det, det ene Menneskes Tilbøjelighed til at krænke det andet Menneskes Ejendomsret, allerede havde vist sig; ja, end ogsaa blandt Guds Ejendomsfolk forgreb den ene sig paa den andens Ejendomsret.

Og der har til alle Tider vist sig, og der viser sig den Dag i Dag blandt alle Folkeslag, Tilbøjelighed i den Retning. Man kan jo knap tage en Avis i Haand og gennemse den uden at møde Beretning om Overtrædelse af det syvende Bud paa en eller anden Maade.

Budet er let at forstaa. Det forbyder mig og dig og Hvermand at tilegne os, hvad der hører vor Næste til, enten det saa sker ved List (Tyveri) eller ved Vold (Røveri) eller ved Underfundighed (Bedrageri).

Luther siger i sin Udlæggelse af Budet: „Vi skal frygte og elske Gud, saa at vi ikke fratager vor Næste hans Penge eller Ejendele, ej heller tilvender os dem ved falske Varer eller anden Svig, men hjælper ham at fremme sin Næring og bevare, hvad han ejer."

Det er simpelt og ligetil, baade hvad her forbydes, og hvad her befales. Hvad det gælder om, det er, at det gøres anvendeligt i de forskellige Forhold Mennesker imellem.

Vi har fremhævet Ejendomsretten, Det bør dog bemærkes, at det ikke er Retten til fast Ejendom, der særlig er udsat for Fare; men Ejendomsretten omfatter ogsaa mange Ting foruden fast Ejendom.

Budet forbyder mig ikke at ønske, hvad der hører Næsten til. Vel kan trænge til noget af hans, og han til noget af mit; saa bytte eller handler vi. Det er i sin Orden, men netop Handlen giver Lejlighed til at drage Fordel af Næsten (forfordele). Paulus's Ord 1 Thess. 4, 6 har direkte Anvendelse paa Handel: „Ingen maa forurette eller bedrage sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner over alt dette."

Lignende gælder Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder. Der er Mennesker, som ejer Kapital og Evner til store Foretagender, og der er andre Mennesker, som ejer Arbejdskraft og ikke stort andet. De to Klasser trænger til hinanden. Saa bytter eller handler de. Kapitalisten køber Arbejderens Arbejde. Det er i og for sig i sin gode Orden. Men det ligger nær for Kapitalisten at drage Fordel af Arbejderen, at betale for lidt for hans Arbejde. Og Arbejderen kan ogsaa fristes til at give for lidt for Pengene, han faar.

Det er vanskeligt at gaa videre i Enkeltheder, hvad Anvendelsen af Budet i Livets forskelligartede Forhold angaar. Men hævdes skal det, at det er lige saa vel Synd imod det syvende Bud at forurette eller bedrage Næsten i Handel eller Arbejdsforhold, som det er ligefrem at stjæle eller røve.

Men vil du vogte dig for at synde imod det syvende Bud, saa følg den gyldne Regel: Som du vil, at andre skal handle imod dig, handl du saaledes imod dem — eller det gamle Bud: Elsk din Næste som dig selv.

Et Forhold skal vi endnu berøre. Det er ikke blot Individer, der har Ejendomsret; det gælder ogsaa Nationer. Er det Synd, at et Menneske med Vold og Magt røver fra et andet Menneske, saa er det ogsaa Synd, at en Nation med Vold og Magt tager, hvad der hører en anden Nation til. Ingen Nation kan undgaa Budet: „Du skal ikke stjæle."

Endelig maa vi minde om Budets anden Side: Hjælpe Næsten, om han trænger dertil. „Glem ikke at gøre vel og at meddele, thi i saadanne Ofre har Gud Velbehag." (Hebr. 13, 16.) „Den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide Nød og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham. Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ej heller med Tunge, men i Gerning og Sandhed." (1. Joh. 3, 17. 18.)

Paulus hævder det syvende Bud saa stærkt, at han siger: „Tyve og Røvere skal ikke arve Guds Rige." (1. Kor. 6, 10.)

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

I en tidligere Artikel i Kirkebladet tillod jeg mig at henstille til Venner i Den forenede danske Kirke at fejre Reformationsaaret ved at gennemlæse vor dyrebare Bibelbog. Paa Forhaand er jeg forvisset om, at gør vi det med stor Flid og inderlig Bøn om Helligaandens Lys og Kraft, saa skal det blive os til megen Vederkvægelse og tjene til Fremstød baade i vort Troesliv, Helliggørelsesliv, Samfundsliv og Virksomhed i Guds Rige.

Om det kunde tjene Venner til nogen Hjælp, maa det være mig tilladt at give nogle Vink eller Fingerpeg for des bedre at kunne læse den velsignede Bibelbog med godt Udbytte.

Det er blot et Overblik over de enkelte bibelske Bøger og Grundtankerne i Bøgerne; som jeg her Tænker paa. Maa Herren i Naade velsigne disse Vink for sit Navns Skyld.

Vor dyrebare Bibelbog omfatter 66 Bøger, 1189 Kapitler. Ganske naturlig falder disse 66 Bøger i 8 Hovedgrupper, fire i det gamle Testamente og fire i det nye Testamente.

For det gamle Testamentes Vedkommende falder Grupperne saaledes: De fem Mosebøger, de tolv historiske Bøger, de fem poetiske Bøger og de 17 profetiske Bøger.

For det nye Testamentes vedkommende falder de saaledes: De fire Evangelier; Apostelhistorien, de 21 Breve og Johannes Aabenbaring.

Den første Bog i denne herlige Tempelbygning begynder med disse majestætiske Ord: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Og den sidste Bog ender med disse — for Guds levende Menighed, „Lammets Hustru," saa livsalige Ord: „Ja, jeg kommer snart! Amen".

Hver Bog er et Led i Bygningen, sammenføjet af den guddommelige Arkitet — Helligaanden; derfor er Tempelbygningen fuldkommen og ufejlbar. Helligaanden er tillige Vejviseren, der kan lede os igennem Bygningen til stor Hjerteglæde og rig Velsignelse.

Venner! lad os da aandelig talt blotte vore Hoveder, idet vi gaar over Dørtærsklen ind i Helligdommen, og sige: „Tal Herre! og din Tjener hører".

Første Mosebog. Denne Bog falder i to store Hovedafsnit — fra Kapitel 1 til 11, Vers 27. Grundtanken er her: Guds Aabenbaring til Menneskeslægten i Almindelighed.

Det andet store Afsnit omfatter Kapitlerne 11, 27 til 50, 1—26. Den bærende Tanke i dette store Afsnit er: Guds Aabenbaring til den udvalgte Familie — Abraham, Isak, Jacob og Joseph — herlige Menneskestikkelser i den hellige Historie.

Den første Form af Historie, der møder os i vor dyrebare Bibelbog er Skabelseshistorien (Kapitel 1—23). Denne Historie danner Grundlaget for alle Former af senere Historie, baade Verdenshistorie, den hellige Historie, Israels Profeti og hellige Poesi og er Grundvolden for det nye Testamente.

Her faar vi fuld Besked om Begyndelsen til den hele Tilværelse. Det er Gud — den personlige, evige Gud. Hvilket et dejligt Verdenshus! med Efterskriften: „Alt er saare godt." Dette det første store Under: Skabelsesunderet.

Foruden Skabelseshistorien falder hver af de før nævnte store Afsnit i fem mindre Historier. De falder i Følgerække saaledes: 1) Kap. 2, 4 til Kap. 4, 26, der har til Overskrift: „Dette er Himmelens og Jordens Historie." Grundtankerne i dette Afsnit kan udtrykkes saaledes: Den paradisiske Tilstand, Syndefaldet og de to store Grundretninger i Menneskeheden — Troen og Vantroen — repræsenteret i Kain og Abel. 2) Kap. 5, 1—6, 8 udgør det andet Afsnit med Overskriften: „Denne er Menneskens Slægts Historie." Hovedtanken er her: Den hellige Slægtlinie eller Kæde midt i en Dødens Verden og Syndeforderdelsens Udvikling, der medførte den forfærdelige Dom Syndfloden. 3) Kap. 6, 9 til 9, 29 udgør det tredie Afsnit. Grundtankerne er her: Den forfærdelige Dom ved Vandfloden og Noahs underfulde Frelse ved Arken. Læs Noahs Historie med stor Opmærksomhed. Den er saare lærerig ikke mindst for os Præster. Prædike i 120 Aar og kun samle 7 Medlemmer ind i Menigheden. 4) Kap. 10—11, 9 omfatter det fjerde Afsnit med Overskriften: „Og disse er Noahs Sønners Historie". Grundtankerne her er: Menneskehedens Nedstammelse fra Noahs tre Sønner, Sem, Kam og Jafet og den anden store universale Dom — Sprogforvirringen. — 5) Kap. 11, 10 til Vers 27 udgør det femte Afsnit i den første store Hoveddel af Genesis. Indholdet er her igen: Den hellige Slægtlinie eller Kæde.

Det andet store Hovedafsnit, Kap. 11, 27—50, 26 falder ligesom det første i fem mindre Affnit. 1. Kap. 11, 27—25, 11 danner det første mindre Afsnit med Overskriften: „Og disse er Tharas Slægter."

Grundtankerne er her i al Korthed: Abrahams Udvælgelse og Kaldelse til at være Pagtesfolkets Stamfader og Guds Tjener med Frelse til hele Menneskeslægten, først for Israel og saa hele Hedningeverdenen.

Herren kalder ad Abraham, og Abraham hører og tror; derfor erholder han den mægtige Forjættelse: „Udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du lød min Røst" (Kap. 22, 18). Abraham er Troens og Lydighedens store Helt. Et herligt Forbillede for alle Abrahams aandelige Børn.

Hele Afsnittet er fuld af saare værdifulde Lærdomme for os. Det bør læses med stor Flid og Eftertanke. Læser! det vil da bringe dig en rig Velsignelse.

2. Andet Afsnit omfatter Kap. 25, 12—18 med Overskriften: „Disse er Ismaels, Abrahams Søns Slægter." Grundtanken er denne: Ogsaa Ismaels velsignes og har en Plads i Guds Hjerte selv om hans Slægt i lange Tider gaar sine egne Veje.

I denne Histories Nedtegnelse ligger et mægtigt Haab for Missionen i den mohamedanske Verden. Gud vil i sin bestikkede Tid ikke glemme Ismaels. Gud glemmer ingen.

3. Kap. 25, 19—35, 29 udgør det tredie Afsnit med Overskriften: „Disse er Isaks, Abrahams Søns Slægter." Grundtanken er her væsentlig den samme, som ovenfor antydet, at Velsignelsen til Frelse for Menneskeslægten knyttes fast til den udvalgte Familie: Abraham, Isak og Jacob. Kap. 28 og 32 er i ganske særlig Grad lærerige. Jacobs underfulde Drøm om Himmelstigen og Jacobskampen. Det er Kapitler, som har været til megen Lærdom, Glæde og Trøst for mange Mennesker ned igennem Tiderne.

4. Kap. 36—37, 1 omfatter det fjerde Afsnit med Overskriften: „Disse er Esaus, det er Edoms Slægter."

Denne Historie har samme Betydning som Ismaels Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støde ud.

5. Kap. 37, 2—50, 26 udgør det femte og sidste Afsnit i den første Mosebog. Joseph, Jacobs Søn, er Hovedpersonen i denne Historie.

Grundtanken kan maaske bedst udtrykkes saaledes: Joseph i Fornedrelse og Ophøjelse.

Joseph staar her midt i denne forunderlige Historie, som et af de allerstørste Forbilleder paa — Menneskesønnen Jesus Kristus. Hadet af sine egne, solgt for en ringe Sum Penge og overgivet til Hedningerne o.s.v. Men i Guds Time kommer han til stor Ære og Magt og bliver en Frelser i Nøden baade for sit eget Folk og for Hedninger.

Anmærk. Den første Mosebog er med Rette bleven kaldt — „Tilblivelses-Bogen", fordi vi i den har en klar og fyndig Beretning om alle Tings Tilblivelse: Verdens Skabelse, Menneskets Skabelse, Menneskets Fald ved Forførelse af den gamle Slange og Oprejsning ved Troen paa den store Hovedforjættelse om den store kvindefødte, der skal sønderknuse Slangens Hoved.

Straks ved Livets Morgenrøde deler Menneskeslægten sig i to, nemlig i Tro og Vantro, repræsenteret i Kain og Abel. Disse to Linier løber lige op til højere og venstre Side af Dommertronen til sidst og ender med Ordene: Gaar bort — Kommer hid!

Troen er den store Hovedsag — med den følger timelig, aandelig og evig Velsignelse. Eksempler herpaa er Adam, Enok, Noah, Melchisedek, Abraham, Isak, Jacob og Joseph. Vantroen er Hovedulykken — med den følger Dommen. Eksempler her paa er Syndfloden og Sprogforvirringen. Læs første Mosebog med denne Grundtanke for Øje.

(Fortsættes.)

Paa Verduns Slagmarker

Fra „Jyll. Posten"s Korrespondent.

London, 2. November.

Den bekendte Krigskorrespondent, Mr. Ashmead-Bartlett, fortæller i „The Daily Telegraph" om et Besøg paa Scenen for Franskmændenes Sejr udenfor Verdun den 24. Oktober. Han har gennemstrejfet den højre Menfebred og set paa nært Hold den historiske Grund omkring Fleury, Thiaumont og Douaumont, som hin Dag blev vunden tilbage for Frankrig. De fire Forter: Douaumont, Thiaumont, Vaux og Souville danner en pansret Firkant foran Verdun. Thiaumont og Douaumont ligger paa den samme Højde og danner den ene Side af Firkanten, Vaux og Souville den anden. Og før man kan sige, at man behersker Verlun, er det nødvendigt at have bemægtiget sig hele denne befæstede Firkant, hvad Tyskerne aldrig gjorde. De tog Thiaumont, Vaux og Douaumont; men de naaede aldrig saa nær til Souville, at dette Sted var udsat for nogen særlig Fare.

Det kan spørges, hvilken taktisk Fordel Franskmændene har opnaaet ved Tilbageerobringen af disse Stillinger, rent bortset fra den sentimentale Interesse, der er knyttet til dem, eftersom det var tydeligt, at den tyske Offensiv var definitivt brudt sammen, siden Slaget ved Somme begyndte. Svaret er meget simpelt. Saa længe Tyskerne holdt de tre Sider af den pansrede Firkant besat, var de ikke blot i Besiddelse af de mest dominerende Højder rundt om Byen; men deres Linie dannede et magtfuldt Fremspring tæt ved Verdun. Det var nødvendigt at give Verdun Luft — som en General udtrykte Situationen — og at gøre den franske Linie bekvem og sikker for Vinteren. I Stedet for nu at have de tyske Linier tæt op til, hvad der er tilbage af Byen, saadan at de kunde overskue alle de franske Stillinger, er de blevet drevne tre Kilometer tilbage i Centrum, og Franskmændene er paany i Besiddelse af de dominerende Observationsposter. Heller ikke maa det glemmes, at under Slaget er 15,000 til 20,000 Tyskere — at dømme efter Antallet af Fanger — bleven stillede „hors de combat".

Der hviler et noget hemmelighedsfuldt Slør over Erobringen af Douaumont; thi Frankmændene trængte ind i Værket næsten uden at løsne et Skud. Det ser ud, som om Tyskerne — skønt de var belavede paa et Angreb — alligevel blev overraskede, da Fremrykningen virkelig fandt Sted. Der er bleven fundet en Dagsbefaling, som varskoede Stillingernes Chefer om, at Franskmændene sikkert vilde angribe den 25. Der er nu ingen Tvivl om, at Angrebet blev i en væsentlig Grad hjulpet af de herskende Vejrforhold med Regn og tæt Taage, og paa fine Steder var det franske Infanteri oppe paa Toppen af de tyske Linier, før deres Nærværelse blev opdaget. Paa nogle Punkter udbrød Tyskerne bare: „Der er Franskmændene!" og overgav sig uden at gøre Forsøg paa Forsvar. Andre Steder havde de allerede kastet deres Vaaben bort og kom frem for at møde de fremrykkende Bølger med Hænderne i Vejret og de sædvanlige Raab: „Mamerad!" Nogle af de franske Bataillioner naaede faktisk deres Maal uden at have haft et eneste Tab, og de franske Tab under hele Slaget beløb sig til mindre end Halvdelen af Antallet af de tagne Fanger. Angrebet var planlagt med den største Omhu og gennemførtes med Held. Angrebsdivisionerne var først bragt til Stede Dagen i Forvejen, og i det mindste een af dem havde aldrig før været ved Verdun. Det siges at være heldigt somme Tider at angribe bestemte Stillinger med friske Tropper og ikke med dem, der har ligget i Skyttegravene lige overfor dem i længere Tid. Terrænet foran dem og de Hindringer, der maa overvindes, antager undertiden en Betydning for dem, som de ikke paakræver, og Soldaterne siger til hverandre: „Det er umuligt at angribe der", eller: „Denne Del af Linien er for stærk".

Det var en meget blandet Styrke, der viste sig at forsvare de tyske Stillinger. Iblandt de tagne Fanger var der Elementer fra ikke mindre end 19 forskellige Regimenter og 31 Bataillioner. Det fer ud, som om Divisionerne er formerede i baglæns Orden med et Regiment i Front-Skyttegravene, et andet i Reserve og et tredie i Kvarter for at hvile ud. Der blev taget over 5000 Fanger, derunder 108 Officerer og 500 Underofficerer. Blandt Officererne var der ikke mindre end 10 Bataillonschefer usaarede, deraf 3 af den 7. preussiske Gardedivision. To Dage før Angrebet var 63Mand, deriblandt 3 Officerer, deserterede til de franske Linier — en Kendsgerning, der anses for meget betydningsfuld, fordi en Armee maa befinde sig paa et meget alvorligt Trin af Demoralisation, naar Officerer deserterer. Det viser, hvilken Forandring der er foregaaet med den tyske Hær efter to Aars Krig, baade hvad dens Personel og dens Moral angaar. At tænke sig en preussisk Officer desertere i 1914 eller 1915 vilde have været til at le ad. Faktisk, skriver Mr. Ashmead-Bartlett, gør den tyske Arme baade ved Somme-Fronten og foran Verdun Indtrykket af langsomt at raadne bort. Grupper af den forsvinder fra Hovedstyrken under det ringeste Pres.

Den Søndag, der gik forud for Angrebet, lykkedes det de franske 400 Millimeters Kanoner at anbringe tre Granater efter hverandre i Fort Douaumont paa nøjagtigt samme Sted. De trængte ind i det Indre af Fortet og foraarsagede en stor Ildløs, som den Gang blev bemærket af Franskmændene. Man haabede, at der var bleven anrettet en betydelig Skade. For nogle Maaneder siden havde en anden fransk Granat sat Ild paa Fortet og foraarsaget en forfærdelig Explosion af Ammunition og Granater, der var sammenhobede der. I Følge Udtalelser af Fanger resulterede den i en Liste paa ikke mindre end 1000 Dræbte af Garnisonens Soldater. Siden hin Dag har Fortet været et sandt Mareridt for de Tropper, der holdt det besat, og da det den nævnte Søndag atter blev hjemsøgt af Brand, kunde intet formaa Soldaterne til at blive der. Imellem Fangerne var der en Artilleriofficer, som uden at ane, at der foretod et Angreb, var kommen ud til Fortet for at undersøge, hvor stor Skade Ilden havde anrettet. Dette — saavel som mange andre Ting, der foresaldt under Slaget — menes at tyde paa en Tilstand af Demoralisation, ikke blot i Geleddet, men ogsaa i Overkommandoen.

Det er ikke Korrespondentens Tanke at skabe en Forestilling om, at Franskmændene havde en nem Spaseretur og nu har indrettet sig det bekvemt i de nye Stillinger. Skønt det gik glat nok med at erobre Terrænet, er det noget ganske andet at holde det. Det maa erindres, at de tyske Skyttegrave var bleven skudt i Stumper og Stykker under det franske Bombardement, og at Angrebstropperne, da de naaede deres Maal, ikke fandt andet end tyst Mudder og Granathuller, der var fulde af Vand. I disse maatte Soldaterne tilbringe Nat og Dag, mens nye Skyttegrave blev lavede, under en morderisk Granatild — thi Tyskerne kender Afstanden paa en Prik. Føj hertil, at det var bidende koldt, at Soldaterne var gennemblødte af Regn, Taage og Pløre, og at det var umuligt at bringe Proviant ud til dem undtagen i smaa Portioner ved Nattetid, saa kan man danne sig et Begreb om, hvad det franske Infanteri gennemgik uden at knurre.

I fem Dage og Nætter holdt Angrebstropperne de erobrede Stillinger under disse Forhold. Det synes utroligt, at Soldaterne kunde udholde Kulden; men det franske Infanteri er maaske det mest haardføre i Verden. Den 26. f. Eks. bombarderede Tyskerne Fronten praktisk talt hele Dagen, og de havde først 16 Tommers Kanoner op, som paany overøste Douaumont. Det er ganske mærkværdigt, som disse Forter har vist deres Tilværelses Berettigelse. Trods de forfærdelige Bombardementer, som de har været underkastede i Løbet af de sidste ni Maaneder fra begge Armeernes svære Artilleri, er de indre underjordiske Værker i Douaumont kun bleven meget lidt beskadigede og kan endnu gøre Nytte som Dækning for Garnisonen. Man kan paa en Høj se en Masse oprodet Jord, et Kaos af smadret Cement, ganske uden al Form. Hver af Højene rundt om Verdun har en af disse Dynger — med et Navn, hvis man vil se paa Kortet. Men naar man kravler op til Toppen, finder man kravler op til Toppen, finder man en snæver Passage, som fører ned under Jorden og ind i Gallerierne, der er ganske urørte og lige saa „sunde" som nogen Sinde. Der kan man være i fuldkommen Sikkerhed for Granatilden.

Efter at de tyske Linier er bleven kastede tilbage, er man nu i Stand til for første Gang, siden Slaget ved Verdun tog sin Begyndelse i afvigte Februar Maaned, at besøge det Terræn, der i saa lang Tid laa hen som „ingen Mands Land", og som endnu er oversaaet med den lange Række Kampes Efterladenskaber. Der er Tusinder af Geværer og halvt begravede Lig, der stikker op af Mudderet, Stumper af Maskinkanoner, Rester og Brudstykker af alle Arter, og Tusinder og atter Tusinder af eksploderede og ikke-eksploderede Granater. Lig ligger i alle Forraadnelsens Stadier. Nogle er nu rene Skeletter, andre hænger der endnu noget Kød paa, og de ligger og griner rædselsfuldt, som om de glædede sig over at se Linien endnu en Gang. Efterhaanden, som der blev gravet nye Skyttegrave i Fleury-Dalen, kom der Legemer frem og dannede en Bestanddel af Voldene. Der har ikke været Tid at rydde op i alt dette Roderi, og Scenen yder et aldeles gruefuldt Skue. Begge Parter kæmper over en umaadelig Kirkegaard, hvor hver Granat sender, hvad der er tilbage af gamle Ofre, op til Overfladen og maaske begraver et nyt i den aabne Grav. Af Landsbyen Fleury og Jernbanestationen er der absolut intet tilbage. Før man staar paa Tomterne, er det umuligt at sige, at der nogen Sinde har staaet menneskelige Boliger her. Det er umuligt at læse sig til Stedets Topografi paa Kortet, fordi saa mange af de tidligere Landemærker er fejnede om i Jordens Moderskød.

En General, der kommanderede en af Angrebsdivisionerne, sagde til Mr. Ashmead-Barlett: „I gamle Dage før Krigen laa jeg i Garnison i Verdun og kendte Terrænet ud og ind. Jeg kom tilbage for faa Dage siden for at træffe Anstalter til dette Angreb, og jeg kunde ikke kende Omgivelserne igen." I alle tyske Beretninger om de første Angreb taler Soldaterne om Rædslen ved at staa for det franske Artilleri og om det umulige i at leve under en saadan Tornado af Granater. Man kan nu følge de successive Stadier i de franske Kanoners Tilbagetog, før de uhyre Bølger af Soldater væltede frem imod Douaumont og Vaux. Hver Plet, paa hvilken de franske 75'er gjorde et desperat Holdt, kan tydeligt ses. Man kan se Resterne af, hvad der en Gang var Kanoner, før de blev skudte i Stumper og Stykker af svære Granater. Artilleristerne døde simpelthen rundt om deres Kanoner, og de skød, til Kanonerne blev smadrede eller de selv dræbte. Resterne af Kanonerne er omgivne af talløse Tusinder af Kobber-Granathylstre, der ligger stablede op i store, grønne Dynger. Regnen og Luften har forandret deres Kulør. Der maa være for Hundrede Tusinder Punds Værdi af dette kostbare Metal, der er blevet liggende nogle faa Yards fra de tyske Linier i Maaneder, uden at Tyskerne har været i Stand til at faa fat i en eneste af dem. Nu bliver det først tilbage og smeltet om og vil tjene Frankrig endnu en Gang. Det var i de Tider, da de tyske Kanoner havde Overtaget. De Forhold er nu totalt forandrede.

Det franske Artilleris Overlegenhed gør Tyskernes Stilling foran Verdun fuldstændig haabløs. Den ringeste Antydning af et Infanteri-Angreb bliver signaliseret tilbage til Batterierne, før en eneste Tysker kan faa meget som klare Skyttegravene. Saa stemmer disse 75'er i med et Raseri, der er frygteligt i sin Majestæt og Vælde. Før man har set og hørt en „feu de barrage" fra 75erne, kan man ikke danne sig nogen Forestilling om, hvad Artilleri kan udrette nu til Dags. Man tænke sig, hvad Infanteriet har at gaa imod! Artilleristerne kan sende 20 Projektiler af Sted i Minuttet, hvilket vil sige, at hvert Batteri paa fire Kanoner kan udslynge 80 Granater i 60 Sekunder langs den fjendtlige Front. Intet Under, at det tyske Infanteri er demoraliseret.

Korrespondenten omtaler den Behandling, der bliver de fangne tyske Soldater til Del. Den franske Soldat, siger han, er nu saa fuldstændigt „ovenpaa", at han har Raad til at være velvillig. Han optræder, som om det var ham om

Kanadiske Farmere tjener paa Hveden

Krigens Ødelæggelse af den europæiske Avling har forvandlet en ualmindelig Efterspørsel efter Korn fra det amerikanske Kontinent. Verdens Mennesker, der maa fødes paa Hvede til nær $2 pr. Bushel, tilbyder stor Fortjeneste for Farmeren. Canada's Jordbundelse er derfor specielt tiltrækkende. Det gyldne Settlere til at tjene Penge og have lykkelige, velstaaende Hjem ved at avle Hvede.

De kan faa et Hemmesteud paa 160 Acres frit,
og andet Land til ualmindelig lave Priser. I mange Aar har Canadas Hvedemarkeder ydet 20 Bushels til hver Acre—mange yder saa meget som 45 Bushels pr. Acre. Gode Avlinger opnaas af Havre, Byg og Lin.

Blandet Farming er en ligelaa lønnende Industri som Kornavl. Det nærende Græs er det eneste Foder der trænges for Fedning og Meieridrift. Gode Skoler, Kirker, Markedspladser, godt Klima.

Der er ingen yngren Militærtjeneste i Canada, men stor Efterspørsel efter Farmarbeidere for dem, der frivillig er gaaet i Krigen. Regieringen opfordrer Farmere til at fætte extra Arealtal i Korn. Skriv til Supt. of Immigration, Ottawa, Canada, eller

W. V. BENNETT
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Neb.

SOUTHERN MINNESOTA. — For Sale — 240 acre improved farm in the oldest Scandinavian settlement in Southern Minnesota. 4½ miles from Kenyon. Good house, barn, silo, orchard, wells, granary, corn crib and other buildings. Write for free map of Minnesota also description and price of this farm bargain. — **O. B. STRAND, Kenyon, Minn.**

TIL SALG.

Cy Nelson's "Ranch" nær Helena, en af de bedste "Stock Farms" i Staten; 300 Acres af udyrket Engjord; 1000 Tommer Vand fra Beaver Aaen; 125 Stk. "Herford Grade Cattle"; 20 Stk. Arbejds- og Rideheste. Hele Inventariet til $25,000. Fem Tusind kontant og Resten paa lette Vilkaar.

PIONEER REALTY CO., Inc.
F. W. Lingquist, Pres. 32 West 6th Ave., HEIENA, MONT.

ROSEBUD- OG HVEDEBÆLTE.

Vi har 125,000 Acre i mindre og større Stykker Jord til Priser varierende fra $7 til $40 pr. Acre, nær Fragtstationerne Forsythe, Rosebud og Cartersville. Homesteads located. Reference: — Bank of Commerce, Forsyth, Montana. Skriv efter Oplysninger etc.

HANSON & ZOLLER, Forsyth, Montana.